

Đề bài
Kể lại câu chuyện
*Trí khôn của
ta đây*
bằng lời kể của
Hổ vằn.

Bài làm

Muôn thú trong rừng thường hỏi tôi: “Hồi vị chúa sơn lâm đầy oanh liệt! Vì sao da của người lại có những vằn đen như vậy?” tôi đành kể ra câu chuyện mà lâu nay vẫn giấu kín trong lòng.

Đó là một buổi trưa hè oi ả, tôi từ trong rừng đi ra, thấy người nông dân cùng Trâu cày ruộng ở đằng xa. Tôi đi về phía họ xem sao? Thật ngạc nhiên khi thấy Trâu lặng lẽ kéo cày, bước từng bước nặng nề, mồm thở phì phò, thỉnh thoảng bị người quất một roi vào mông. Đến bờ ruộng bên kia, người nông dân cho Trâu được nghỉ, ăn rạ ở một bóng cây bên bờ ruộng. Tôi tò mò đến gần và hỏi Trâu:

– Này, trông anh khỏe mạnh hơn người kia, sao anh lại bị người ấy đánh đập khổ sở thế?

Trâu đáp với tôi rằng:

– Người tuy nhỏ bé nhưng có trí khôn đấy anh ạ!

Tôi chả biết trí khôn là gì nên bèn hỏi lại Trâu:

– Trí khôn là gì nhỉ?

Trâu trả lời cho qua chuyện:

– Trí khôn là trí khôn chứ là gì nữa, muốn biết thì lại hỏi người nông dân ấy!

Tôi đến gần anh nông dân và hỏi:

– Trí khôn là gì hả anh? Cho tôi xem thử nào!

Người đáp:

– Trí khôn tôi để ở nhà, để tôi về lấy cho mà xem nhé.

Nghe người nói vậy tôi mừng lắm. Tôi thầm nghĩ mình sắp được chén thịt Trâu, sau đó sẽ chén thịt người nông dân và có cả trí khôn.

Người ấy toan bước đi nhưng sực nhớ ra điều gì, bèn nói:

– Tôi đi, nhờ anh ăn mất Trâu của tôi thì sao? Hay là anh chịu khó để tôi buộc tạm vào gốc cây này.

Tôi bằng lòng ngay vì nghĩ rằng mình bị trói một tí cũng chẳng thấm vào đâu. Anh ta bèn lấy dây thừng trói tôi thật chặt vào gốc cây. Trói xong, anh lấy rơm chát quanh người tôi rồi châm lửa đốt rơm. Rơm cháy ngùn ngụt, tôi nóng quá, thét vang lên. Tiếng gào thét của tôi vang cả khu rừng nhưng chẳng ai đến cứu. Tôi cố giật dây trói để thoát thân nhưng không sao thoát ra khỏi dây được. Trâu thấy thế lăn ra cười sặc sụa. Còn người thì cứ hô to:

– Trí khôn của ta đây! Trí khôn của ta đây!

Lửa cứ đốt thân người tôi, lông cháy từng vạt, da sém đến khét lên. Rồi cũng may cho tôi, dây thừng đã cháy đứt ra, tôi thoát ra khỏi đồng lửa ấy và chạy một mạch vào rừng.

Từ đó, da loài hổ chúng tôi có những vằn đen xấu xí ấy. Còn bọn Trâu thì gầy hết hàm răng vì trận cười của chúng khi tôi bị cháy. Nếu tôi đừng tham lam và hung dữ thì đâu có kết cục thế này. Mong rằng những ai hiếu chiến như tôi thì hãy thận trọng với trí khôn của loài người đấy nhé!